

İNANCIMIZI

ŞADIYE OKUR

VURDULAR

Zifiri karanlıkta kör kurşunlar

Şadiye Okur

İnancımızı vurdular...

Gündüz ortasında, zifiri karanlıkta. Yüz yüze bakar ama göz gözü görmez. Söz ağızdan çıkar ama kulaklara uğramaz. Öylesine bir karanlık ki siyahın en koyu tonu... Öyle bir gürültü ki sağır bir sessizlik. Günlerden Cuma.

Uyduk hazır olan imama! Ruhumuza El Fatiha! Bir gurbete yollanıyorken biz, kimler olacaktı yanımızda? Yoksa kimsesizliğimize gülecek miydi aç köpekler? Sahi nedir bu alnıma yapışan yafta? İmam bağırdı üç kez..."Nasıl bilirdiniz?". Kalantor bir abimiz, sessizce fısıldadı ekran karşısında: "Siz iyi bilirdiniz, ah bir de benim bildiklerimi bilseniz!" Günlerden Cumartesi.

Sükût ikrardan mı gelir yoksa inkârdan mı? Sessizliğin sesi kulakları tırmaladı. Kafalar bulanık, ruhlar karanlık. Ümitsiz bir bekleyiş, çaresizce vazgeçiş. Günlerden Pazartesi.

Anlam ifade edecek hiçbir cümle çıkmaz, koca koca ağızlardan. Lağımın kokusuna eştir kürsülerden yayılan. Kerli ferli adamlar, dizi dizi dizilmiş, ihya olmak için ululardan bir ululuk bekliyor. Ulular ağızını açıp yüzlerine de küfretse ezelden yeminliler ihya olacaklar. Birkaç kurgulu cümle sonrası kopan vaveyla! Alkışlar havada sinekleri ürkütür. Mağrur ve kibirli bakışlar, ezer etrafında ne varsa. Hepsinin ağızında aynı ulunun ağızından çıkmış, aynı ulu cümle! Günlerden Salı.

Güneş doğsun görelim az sabır, ortalık çok karışık... Sessizliği yaran isyanlı bir sükûttur baba yüreğinin. Taze bir mezar üstünde henüz taze çiçekler. Ölse de ölmeyenlerin, ölünce devleşenlerin otağı ay yıldızın gölgesi. Günlerden Çarşamba.

Kuşları bağladılar, bağlarda feryat figan... Kurtlara pusu kurdular, bozkırda toz duman. Ağladı iki yetim, bir ana, bir baba, bir eş... Ve binlerce kardeş... Çözüldü, kanla, terle ilmek ilmek dokunmuş yüzbinlerce düğüm. Ve yeniden düğümlendi binlercesi, asfalta düşen bir kaç damla kanla. Günlerden Perşembe.

Güneş doğdu bilmem kaçınıcı kez. Sabaha bağlandı bir sürü azaplı gece. Ortalık aydınlandı. Tek bir gerçek çıktı ortaya: İnancımızı vurdular. Gündüzün ortasında, zifiri karanlıkta, kör bir kurşunla... Günlerden Cuma.